

wat wij allemaal zouden kunnen bereiken als we zouden willen.

Ieder mens telt, zoals iedere uitstoot telt, iedere kilo. Alles telt.

Dus alsjeblieft, behandel de klimaatcrisis als de acute crisis die hij is en geef ons een toekomst.

Ons leven ligt in jullie handen.

Alles is zwart-wit

Verklaring van Extinction Rebellion
om in verzet te komen
Parliament Square, Londen, Verenigd Koninkrijk,
31 oktober 2018

Toen ik een jaar of acht oud was, hoorde ik voor het eerst over iets wat klimaatverandering heette, of opwarming van de aarde. Blijkbaar was het iets wat mensen door hun manier van leven hadden veroorzaakt. Ik kreeg te horen dat ik de lampen uit moest doen om op elektriciteit te bezuinigen en dat ik papier moest recycleren om grondstoffen te besparen.

Ik weet nog dat ik het erg vreemd vond dat mensen, een van de vele diersoorten op aarde,

het klimaat konden veranderen. Want als dat zo was, en als het echt gebeurde, dan zouden we het toch nergens anders meer over hebben? Zodra je de tv aanzette, zou alles daarover gaan. Ook in de krantenkoppen, op de radio, in de dagbladen. Je zou nergens anders meer over lezen of horen. Alsof er een oorlog aan de gang was.

Maar: niemand had het erover. Ooit.

Als de verbranding van fossiele brandstoffen zo erg was dat die ons in ons voortbestaan bedreigde, hoe konden we dan gewoon op dezelfde manier doorgaan? Waarom golden er geen restricties? Waarom werd het niet illegaal? Bij mij ging dat er niet in. Het was te onwettelijk.

Ik heb het syndroom van Asperger en voor mij is alles zwart of wit.

Volgens mij zijn autisten in allerlei opzichten normale mensen en zijn alle anderen nogal vreemd. Ze blijven maar zeggen dat klimaatverandering ons voortbestaan bedreigt en ons grootste probleem vormt. En toch gaan ze ge-

woon door. Als de uitstoot moet ophouden, dan moeten we er gewoon voor zórgen dat die ophoudt. Voor mij is dat zwart-wit. Er zijn geen grijsgebieden als het om overleven gaat. Óf we leven voort als beschaving, óf niet.

We moeten veranderen.

Landen als Zweden en het Verenigd Koninkrijk moeten hun uitstoot met minstens 15 procent per jaar verminderen om onder het doel van 2 graden opwarming te blijven.

Nu zegt het intergouvernementele klimaatpaneel van de Verenigde Naties, het IPCC, dat we op 1,5 graad moeten mikken. Dus we kunnen ons wel voorstellen wat dat betekent. Je zou denken dat al onze leiders en de media nergens anders meer over kunnen praten. Maar niemand noemt het ooit. Zoals nooit iemand de broeikasgassen noemt die al in het systeem gevangen zitten en ook nooit iemand het erover heeft dat luchtvervuiling de opwarming maskeert, zodat de temperatuur 0,5 tot 1,1 graad stijgt ook al houden we op met fossiele

brandstoffen verstoken. Ook hoor je er bijna nooit iemand over dat we midden in de zesde uitsterfgolf zitten, met ongeveer 200 soorten die per dag uitsterven.

Verder heeft niemand het ooit over klimaat-rechtvaardigheid, die duidelijk overal in het akkoord van Parijs en het Kyoto-protocol wordt genoemd en absoluut noodzakelijk is om ‘Parijs’ te laten slagen. Het betekent dat rijke landen binnen zes tot twaalf jaar terug moeten naar nul uitstoot, zodat mensen in arme landen hun levensstandaard kunnen verhogen door een infrastructuur aan te leggen die wij allang hebben, zoals wegen, elektriciteit, ziekenhuizen, scholen en schoon drinkwater. Want waarom zouden we verwachten dat landen als India of Nigeria ook maar iets om de klimaatcrisis geven als wij, die alles al hebben, er niet om geven, en ook niet om onze afspraken in het akkoord van Parijs?

Dus waarom beperken we onze uitstoot niet? Waarom neemt die zelfs alleen maar toe? Veroor-

zaken we bewust die massale sterfte? Zijn we zo slecht?

Nee, natuurlijk niet. Mensen blijven doen wat ze doen omdat de grote meerderheid geen idee heeft van de gevolgen van onze dagelijkse manier van leven. Ook kennen ze de veranderingen niet die snel nodig zijn. Omdat, zoals ik al eerder zei, niemand het erover heeft. Er zijn geen krantenkoppen, geen spoedoverleggen, geen alarmerende nieuwsberichten. Niemand handelt ernaar dat we in een crisis zitten. Zelfs de meeste groene politici en klimaatwetenschappers blijven gewoon de wereld over vliegen en vlees en zuivel eten.

Mocht ik honderd worden, dan leef ik in het jaar 2103 nog steeds. Als je nu aan ‘de toekomst’ denkt, denk je niet verder dan het jaar 2050. In het beste geval zit tegen die tijd nog niet eens de helft van mijn leven erop. Wat gebeurt er daarna?

In het jaar 2078 vier ik mijn vijfenzeventigste verjaardag. Wat we doen of niet doen, nu, op dit moment, zal van invloed zijn op mijn hele ver-

dere leven, en op de levens van mijn kinderen en kleinkinderen.

Toen in augustus van dit jaar de scholen weer begonnen, besloot ik dat het genoeg was. Ik ging voor het parlamentsgebouw van Zweden op de grond zitten. Ik begon een schoolstaking vanwege het klimaat.

Sommige mensen beweren dat ik maar beter naar school kan gaan. Sommigen zeggen dat ik moet gaan studeren om klimaatwetenschapper te worden, zodat ik de ‘klimaatcrisis kan oplossen’. Maar de klimaatcrisis is al opgelost. We beschikken al over alle feiten en oplossingen. We hoeven alleen nog maar wakker te worden en te veranderen.

Waarom zou ik trouwens gaan studeren voor een toekomst die er binnenkort toch niet meer is omdat niemand er ook maar iets aan doet om hem te redden? En wat heeft het voor zin om feitjes te leren wanneer de belangrijkste feiten die afkomstig zijn van de beste wetenschap duidelijk

helemaal niets betekenen voor onze politici en onze maatschappij?

Tegenwoordig verstoken we 100 miljoen vaten olie per dag. Er is geen beleid om dat te veranderen. Er zijn geen regels die ervoor zorgen dat die olie in de grond blijft zitten. En dus kunnen we de wereld niet redden door ons aan de regels te houden. Want de regels moeten worden veranderd. Iedereen moet veranderen. En dat moet vandaag beginnen.

Dus aan iedereen: het is tijd voor burgerlijke ongehoorzaamheid, het is tijd om in verzet te komen.

